



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Ing. I. R.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2017, č. j. KUZL-46450/2017, sp. zn. KUSP 81307/2016/DOP/BI, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2018, č. j. 73 A 34/2017 – 63,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalovaný na základě odvolání žalobce přezkoumal rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 26. 10. 2016, č. j. MUUH-DSA/25092/2016/PrchJ, jímž byl uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Přestupku se dopustil tím, že „dne 19.03.2016 v 23:43 hod. v obci Stříbrnice na sil. II/422 u zastávky BUS naproti domu čp. 215, v místě dle souřadnic GPS 017°18'24.114"E a 49°03'20.981"N, řídil ve směru na Boršice osobní motorové vozidlo zn. Daihatsu Feroza, RZ: X nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla orgánem Policie ČR, KŘP ZLK, DI Uherské Hradiště naměřena rychlost 73 km/h. Při zvážení možné odchylky ± 3 km/h mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 70 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci na 50 km/h tak překročil nejméně o 20 km/h.“

[2] Rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku žalovaný jednak změnil napadené rozhodnutí městského úřadu ve výroku o sankci tak, že doplnil předchozí rozhodnutí o (jiném)

přestupku, kterého se žalobce dopustil dne 16. 7. 2015, jednak snížil uloženou sankci zákazu činnosti na polovinu zákonného rozpětí. Výrok o sankci tedy v rozhodnutí žalovaného zní: „*Za to se mu ukládá podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu a § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, pokuta ve výši 4000,- Kč a podle § 11 odst. 1 písm. c) a § 14 odst. 1 zákona o přestupcích a § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu také sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 3 měsíců od data nabytí právní moci rozhodnutí, protože se daného přestupku dopustil v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců podruhé, když stejný přestupek spáchal dne 16. 7. 2015, o čemž bylo pravomocně rozhodnuto správním orgánem rozhodnutím č.j. MUUH-DSA/55586/2015/VJ Spis 9777/2015 dne 30. 7. 2015.*“ Ve zbytku žalovaný výše uvedené rozhodnutí městského úřadu potvrdil, tj. výrok o vině a výrok o náhradě nákladů zůstal beze změny.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce u Krajského soudu v Brně rozsáhlou žalobu. V ní namítal nezákonnost uložené pokuty, zejména její výše; upozornil na vady výrokové části rozhodnutí; uvedl, že bylo zasaženo do jeho práva na podrobné seznámení s povahou obvinění; nesouhlasil se zjištěním totožnosti řidiče; zpochybňoval správnost měření rychlosti a použitý rychloměr; závěrem namítl prekluzi, porušení čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a nesouhlasil se zveřejněním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[4] Krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl. Rozsudek rozčlenil na 15 částí dle žalobních bodů.

[5] Nejprve se vyjádřil k nezákonnosti sankce. Rozhodnutí správních orgánů shledal přezkoumatelnými. Posouzení výše sankce bylo komplexní a samotná naměřená rychlost nemůže absolutně limitovat rozmezí sankce. Soud také vyjádřil silné znepokojení nad některými tvrzeními uváděnými v žalobě (zejména závěrem o subjektivním vyhodnocení bezpečné rychlosti či tvrzení o nefunkčním tachometru).

[6] V projednávané věci dle krajského soudu nedošlo ani k porušení zákazu dvojího přičítání. Soud skutečnosti, které žalobce označil jako přítěžující, shledal popisem způsobu spáchání přestupku. Ani navazující žalobní bod - hodnocení recidivy jako přítěžující skutečnosti – nebyl dle soudu důvodným. Správní orgány přihlédly v rámci ukládání sankce k osobě pachatele, což v projednávané věci bylo rozhodnou (přítěžující) okolností.

[7] I hodnocení okolností spáchání přestupku bylo přezkoumatelné. Přezkoumávaná rozhodnutí správních orgánů v konfrontaci se závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřenými v rozsudku ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005 - 63, ob stojí, neboť ve svém spojení nepřipouští rozumné pochybnosti o tom, že uložená výše sankce odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.

[8] Soud zamítl i žalobní bod, který se týkal (ne)zákonnosti změny rozhodnutí žalovaným. Žalovaný snížil výši sankce na základě stejného skutkového stavu a ve vazbě na odvolací námitky. Žalobce proto nebyl zkrácen na svém právu odvolat se proti rozhodnutí. Soud se dále neztotožnil s námitkou nepřezkoumatelnosti vlivu hodnocených kritérií na konečnou výši pokuty. Z rozhodnutí jasně vyplývá, co považovaly správní orgány za polehčující a přítěžující okolnosti a co považovaly za klíčové pro výši uložené sankce.

[9] Důvodným soud neshledal ani výtku nezákonnosti zákazu činnosti. Předmětnou právní otázku již komplexně zodpověděl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016 – 44.

[10] Výtka neuvedení předchozí rozhodovací praxe správními orgány taktéž není důvodná. Žalobce nenamítal, že by se jemu udělená sankce vymykala obvyklé rozhodovací praxi.

[11] Správným a úplným shledal soud i výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[12] Nezákonnost rozhodnutí nezpůsobuje ani určení způsobu úhrady uložené pokuty a nákladů řízení. V rozhodnutí uvedený způsob úhrady totiž neomezuje žalobce, aby peněžní částku uhradil i jiným zákonným způsobem.

[13] V řízení nedošlo ani k porušení čl. 6 odst. 3 písm. a) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Krajský soud poukázal na skutečnost, že se žalobcem úřední osoba sepsala „Oznámení o přestupku“, ze kterého vyplývá, že v kritické době spáchal podobný přestupek (v obci překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více); mohl si tak být vědom, že mu hrozí sankce zákazu řízení. Dle výše citovaného rozsudku č. j. 7 As 332/2016 – 44 z právního řádu nevyplývá povinnost poučit o výši hrozící sankce. Stěžovatel byl nadto v řízení před správními orgány kvalifikovaně zastoupen. V otázce ukládání sankce zákazu řízení soud vyšel z judikatury Nejvyššího správního soudu, dle které recidiva nemusí být uvedena ve výroku rozhodnutí (rozsudek ze dne 29. 9. 2009, č. j. 5 As 59/2008 – 29).

[14] Další námitku, kterou soud pro nedůvodnost zamítl, představovala skutková otázka totožnosti řidiče. Osoby prezentující odlišný skutkový děj, než jaký byl zjištěn správními orgány, označil soud za nevěrohodné. Poukázal na množství rozporů v jejich výpovědích a možnou účelovost obrany žalobce.

[15] Ve správním řízení nebyl porušen § 53 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Správní orgány uceleně vypořádaly vznesené pochybnosti k měření. Policisté ve svých výpovědích shodně odkazují na nastavení výrobce, jejich výpovědi nejsou rozporné.

[16] Soud nepřisvědčil ani návrhu na přezkoušení rychloměru a výtkám k jeho ověření. Shrnuje, že řádné měření lze presumovat z toho, že proběhlo a ani vozidlo ani rychloměr nebyly v nesprávném úhlu ve vztahu k vozovce a vozidlu. Žalobce požádal o přezkoušení rychloměru s časovým odstupem jednoho roku. Zjištění již proto není relevantní ve vztahu ke stavu rychloměru v době měření.

[17] Dle krajského soudu nedošlo k uplynutí prekluzivní doby. K poslední námitce stran časových verzí právních předpisů uzavřel, že znění klíčových ustanovení jsou shodná.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[18] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[19] Kasační stížnost je obsahově oproti podané žalobě zúžena a členěna do 7 okruhů (pokuta, vady výroku, vady výroku – omezení na způsobu platby pokuty, právo na podrobné seznámení s povahou obvinění, totožnost řidiče, měření rychlosti a ověření rychloměru).

[20] V prvním stížnostním bodu stěžovatel namítá, že:

a. Stěžovatel překročil rychlost na samé spodní hranici zákonného rozmezí, tedy byla dána zásadní polehčující okolnost, kterou správní orgán nezohlednil.

- b. Správní orgán přehlédli, že rychlost byla překročena v noci, v místě, kde se nenachází žádní další účastníci silničního provozu, a tedy nikdo nemohl být jednáním stěžovatele ohrožen, což je další polehčující okolnost.
- c. Správní orgán porušil zásadu dvojího přičítání, když hodnotil jako přitěžující okolnost spáchání přestupku v obci, ač jde o znak skutkové podstaty, jakož i skutečnost, že přestupek byl spáchán konáním a na místě veřejně přístupném (jinak a jinde jej spáchat nelze). Správní orgán tedy hodnotil přitěžující okolnosti v rozporu se zákonem.
- d. Správní orgán nezákonně hodnotil jako přitěžující okolnost recidivu, ač pro tuto již byl stěžovateli uložen trest zákazu činnosti, šlo tedy o znak kvalifikované skutkové podstaty.
- e. Správní orgán vůbec nehodnotil okolnosti spáchání přestupku.
- f. Nebyla zohledněna forma zavinění v nedbalosti nevědomé jako polehčující okolnost.
- g. Žalovaný si ve svém rozhodnutí „přidal“ další přitěžující okolnosti, k tomu však již nebyl oprávněn, jde o postup v rozporu se zásadou zákazu *reformatio in peius*.
- h. Stěžovateli bylo zakázáno řízení motorových vozidel všude, nejen na pozemních komunikacích.

[21] Výše uvedené námitky stěžovatel dále rozvedl, což kasační soud zohlední v posouzení kasační stížnosti.

[22] Stěžovatel dále brojil proti vadám výroku. Správní orgány ve výroku ani v odůvodnění nepoužily § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

[23] Soud pochybil, pokud přisvědčil zákonitosti výroku, kterým byl stěžovatel omezen ve způsobu úhrady pokuty a nákladů řízení. Žalobce totiž musí respektovat, byť i protizákonný, výrok správního orgánu. Názor krajského soudu, o nerespektování nezákonného výroku, vede k anarchii.

[24] Kdyby správní orgán stěžovatele řádně seznámil se sdělenými obviněními (kvalifikovanou skutkovou podstatou), připlatil by si a nechal se zastoupit advokáty, kteří nejsou spojeni s pojištěním proti pokutám. Recidiva musí být uvedena vždy ve výroku rozsudku, uváděný rozsudek č. j. 7 As 332/2016 - 44 je v rozporu s rozsudkem prvního a druhého senátu, které citoval krajský soud. Neseznámení s hrozícím zákazem řízení stěžovatel připodobňuje s § 209 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. V odst. 1 je základní skutková podstata, v odst. 2 je kvalifikovaná skutková podstata. Obdobně jako obžalovaný má i pachatel přestupku právo vědět je-li obviněn ze spáchání jednání, které naplňuje znaky základní či kvalifikované skutkové podstaty přestupku.

[25] Stěžovatel dále krajskému soudu vytýká, že vadně zohlednil irrelevantnost výpovědi navrhovaného svědka P., nesprávně posoudil věrohodnost výpovědí svědků B. a M., které proběhly po půl roce po projednávání přestupku, proto nelze trvat na zcela přesných tvrzeních. Nepřesností se ostatně dopustili i vyslyšení policisté (uváděné vzdálenosti a čas neodpovídaly reálným hodnotám). Fotodokumentace z místa nesvědčí skutkovému ději prezentovanému policisty. Stěžovatel konstatuje, že soud se dopustil argumentačního klamu, převzal-li názor Nejvyššího správního soudu vycházející z teze, že důležitosti tvrzení alternativního skutkového děje (řídil někdo jiný) „*si je prítom nepochybně vědom i právní laik*“. Stěžovateli není zřejmé, proč by každý sděloval svou obhajobu policistům. Aby se na ni tyto připravili a dopředu si sjednotili výpovědi? Policista oznamuje podezření správnímu orgánu, tedy právě on „obviňuje“ řidiče (být formálně vznáší obvinění až správní orgán). Proč by snad měl tomuto policistovi řidič sdělovat

své argumenty? Nadto, ani právní řád s tímto absolutně nepočítá. Jaký právní předpis počítá s tím, že by se žalobce měl na místě bránit či vůbec diskutovat s policistou? Pokud chtěl policista na místě slyšet obhajobu, měl žalobce řádně vyslechnout.

[26] Stěžovatel, ač je jeho právnímu zástupci návod k obsluze rychloměru znám, nebyl s ním seznámen. Dále upozorňuje na to, že dle Českého metrologického institutu není pravdou, že radar neudělá snímek, je-li měření vadné. Odchylnka +/- 3 km/h nekryje vady v měření, ale je přirozenou odchylkou byť správně nastaveného rychloměru. Odchýlení rychloměru o 2° není schopen rozpoznat ani zaměstnanec výrobce rychloměru, procentuální koeficient nepřesnosti činí 1,013 km za každý stupeň. Nesprávně nastavený rychloměr tedy mohl i při drobné odchylce naměřit pro stěžovatele relevantní rychlost (pod 70 km/h). Policisté navíc nedodrželi návod k obsluze, neboť rychloměr ustavoval pouze jeden z nich, byť návod počítá se dvěma osobami.

[27] Krajský soud se dle stěžovatele nezabýval námitkou, že neprovedl-li správní orgán přezkoušení rychloměru na návrh, měl provést důkaz protokolem o jeho ověření, ve kterém je popsán stav rychloměru včetně případných chyb. Poškození rychloměru mělo prokázat jeho přezkoušení, k tomu však nedošlo. Presumpce krajského soudu, že rychloměr nebyl poškozen (nemohl mít vadu), neboť měření proběhlo, činí zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, nadbytečným.

[28] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[29] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda v daném případě došlo ke splnění podmínek řízení o kasační stížnosti. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody a v řízení je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Soud proto posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[30] Kasační stížnost není důvodná.

[31] Předně je třeba přezkoumat napadené rozhodnutí z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Odůvodnění přezkoumávaného rozsudku je zcela srozumitelné, jsou z něj jasně seznatelné úvahy, jimiž se soud řídil, a obsahuje vypořádání veškerých žalobních námitek. Nevykazuje tak žádné vady způsobující nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52), ani pro nesrozumitelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS).

[32] Pro rozsáhlost kasační stížnosti soud s ohledem na zachování přehlednosti odůvodnění rozčlenil rozsudek dle kasačních námitek.

III.a Pokuta

[33] Stěžovateli je možno přisvědčit v tom, že jsou-li okolnosti spáchaného přestupku zákonným znakem jeho skutkové podstaty, nelze je znovu přičítat ve prospěch či k tíži pachatele

jako okolnosti polehčující či přitěžující (srov. přiměřeně § 39 odst. 4 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník). Úvahy o vlivu nedbalosti či jízdy v obci (na místě veřejně přístupném s rychlostním limitem ve výši 50 km/h) nejsou pro výši sankce relevantní.

[34] K tíži pachatele nelze přičítat ani skutečnost, že se k přestupku nedoznal. I v řízení o přestupku platí, že obviněný má právo hájit se způsobem, který sám uzná za vhodný. Není povinen přispívat k prokázání svého obvinění, způsob jeho obhajoby nemůže být hodnocen v jeho neprospěch. V opačném případě by se tím zcela popíralo právo na obhajobu. Obdobně nelze neprojevení lítosti, tam kde s tím zákon nepočítá, považovat za okolnost relevantní pro výši sankce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 127/2018 - 99).

[35] V projednávané věci však žalovaný správně vyloučil uložení sankce na samé dolní hranici sazby s ohledem na osobu pachatele. Uložená sankce sledovala a zvýraznila represivní účel a měla na pachatele působit tíživě „*tak, aby se již překračování nejvyšší povolené rychlosti a páčání jiných souvisejících protiprávních skutků konečně vzdal.*“

[36] Správní orgány pochybily, pokud v rozhodnutí deklarovaly, že při ukládání sankce přihlédly k okolnostem, které pro její výši již nebyly směrodatné. Nejvyšší správní soud nicméně dospěl k závěru, že uvedená vada řízení neměla za nastalých okolností vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgány při úvahách o konkrétní výši sankce správně obecně vycházely ze všech jejích funkcí. Rozhodování o sankci individualizuje jak okolnosti případu, tak zejména osobu pachatele a možnosti jeho nápravy. Součástí úvahy jistě pravidelně je i to, zda k překročení zákona došlo u dané osoby poprvé či vícekrát, jak v minulosti reagoval pachatel na postih, vedlo-li jej to k respektování pravidel či nikoliv. V posuzovaném případě správní orgány přiléhavě reflektovaly potřebu zvýšené represe ukládané sankce s ohledem na osobu pachatele. Neodhlédly také od toho, že rychlost byla překročena na samé dolní hranici stanovené pro spáchaný přestupek (polehčující okolnost). Osoba pachatele ovšem i s přihlédnutím k polehčujícím okolnostem nezavdává pochybnosti o přiměřenosti výše pokuty. Pachatele, který v minulosti opakovaně porušoval pravidla silničního provozu, se snaží od páčání dalších přestupků odradit, což je zcela v souladu se zákonem. Rozhodnutí správních orgánů i rozsudek krajského soudu pro výše uvedené obstojí.

[37] Stěžovateli nelze přisvědčit ani stran dalších námitek vztahujících se k výši uložené pokuty, včetně doby a místa spáchaní přestupku.

[38] Správní orgán hodnotil okolnosti spáchaní přestupku; stěžovatel s nimi rozsáhle polemizuje. Není tedy pravdou, že rozhodnutí správního orgánu toto hodnocení postrádá.

[39] K rozsahu uloženého zákazu se již dostatečně vyjádřil kasační soud v minulosti. Odkazuje proto např. na rozsudek ze dne 18. 7. 2019, č. j. 2 As 424/2017 – 39.

[40] Žalovaným uložená sankce neporušila zásadu zákazu reformatio in peius, neboť změna byla pro pachatele příznivější. Krajský soud správně uvádí, že sankce byla uložena za nezměněných okolností (srov. bod [33] napadeného rozsudku).

[41] Závěry krajského soudu tak přes vznesené výtky plně obstojí.

III.b Vady výroku

[42] Výrok rozhodnutí žalovaného odpovídá zákonu.

[43] Soud v tomto směru odkazuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, č. 3656/2018 Sb. NSS, ve kterém se zabýval náležitostmi výroku správních rozhodnutí v oblasti správního trestání a dospěl k závěru, že „*správní orgán rozhodující o správním deliktu musel ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl*“ (zvýraznění přidáno).

[44] Ve stěžovatelově případě je výrok rozhodnutí dostatečně určitý a obsahuje všechna ustanovení, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Správní orgány uzavřely, že sankce se ukládá dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích ve spojení s § 125c odst. 5 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a § 11 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích ve spojení s § 14 odst. 1 téhož zákona a § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu. Stěžovatel nemohl mít s ohledem na znění výroku žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku kladeného mu za vinu, ostatně sám proti této kvalifikaci obsáhle brojil již v odvolání a následně i v rámci soudního řízení.

[45] Ustanovení zákona o přestupcích, která stěžovatel citoval, upravují procesní postup při projednávání přestupku, přičemž jsou obecnou úpravou. Ustanovení § 12 zákona o přestupcích, jak správně připomněl krajský soud, naplnily správní orgány obsahově. Výklad stěžovatele by *ad absurdum* znamenal, že by správní orgán musel ve výrokové části či v odůvodnění výslovně uvést všechna ustanovení přestupkového zákona a případně i zákona o silničním provozu, a to včetně těch, které na stěžovatele nedopadají, ale v obecné rovině se implicitně posuzují. Správní rozhodnutí by se tak stalo zcela nepřehledným (srov. rozsudek ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 As 186/2018 - 52).

[46] K otázce nutnosti uvádět recidivu pro možnost uložení trestu zákazu činnosti se Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2016, č. j. 2 As 261/2015 - 41).

[47] Z citovaného rozsudku vyplývá, že pro výrok rozhodnutí je dostačující, pokud přestupce ví, ze kterého rozhodnutí vyplývá opakovanost jeho jednání. Je proto účelné uvést do výroku (případně odůvodnění) rozhodnutí časový údaj, kdy se stěžovatel přestupku dopustil. Předcházející rozhodnutí může být v odůvodnění citováno včetně čísla jednacího, příp. může specifikace rozhodnutí vyplývat i z provedení dokazování (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2017, č. j. 1 As 279/2017 - 44). V nyní projednávané věci je specifikace předchozího rozhodnutí dostatečná, neboť v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno konkrétní datum spáchání předešlého přestupku a zcela konkrétní údaje týkající se tohoto rozhodnutí jsou zřejmé z výpisu z evidenční karty řidiče, který je součástí spisové dokumentace.

III.c Vady výroku – omezení na způsobu platby pokuty

[48] Ani fakt, že správní orgán I. stupně ve výroku stanovil, že pokutu a náklady řízení je povinen uhradit na účet správního orgánu, a nezmínil další možnosti úhrady, nevyvolává

nutnost zrušení jeho rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že uvedená část výroku je pouze informativní. Výrok dle § 68 odst. 2 správního řádu tuto informaci o způsobu platby pokuty a nákladů řízení obsahovat nemusí, přičemž je na účastníkovi, jakým způsobem pokutu a náklady řízení zaplatí. Ostatně stěžovatel ani netvrdí, že by správní orgán odmítl přijmout jeho platbu provedenou jiným než výše uvedeným způsobem. Netvrdí-li stěžovatel, že platbu provedl jiným způsobem a správní orgán ji odmítl převzít, nelze přisvědčit tomu, že ho správní orgán I. stupně omezil na jeho právech. Právní jistotu pak nemůže narušovat čistě hypotetická otázka, zda by správní orgán platbu provedenou jiným způsobem vůbec akceptoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018 – 34). Nadbytečné neškodí.

III.d Právo na podrobné seznámení s povahou obvinění

[49] Krajský soud správně vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, která právní otázky předestřené stěžovatelem řeší (k tomuto srov. body [51] a [54] rozsudku krajského soudu a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 6 As 301/2016 – 36, který pojednává i o otázkách stran právního zastoupení). Nad rámec jeho odůvodnění není třeba nic dodávat.

III.e Totožnost řidiče

[50] V této kasační výtce stěžovatel mylně uvádí, že policisté tvrdili, že jej zastavili po 150 až 200 metrech. Policisté ovšem uvedli, že jej dostihli (nikoliv zastavili) po výše uvedené vzdálenosti, což beze zbytku odpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Výpověď policistů a především jejich tvrzení, že měli pachatele stále na dohled, nebylo nikterak relevantně zpochybněno. I při konstantní rychlosti 70 km/h by za 10 vteřin stěžovatel ujel cca 200 m. Na takto krátkém úseku nebylo možné ani za jízdy, ani po případném zastavení vozidla, bez povšimnutí a s přibližujícími se policisty v zádech provést výměnu řidičů. Krajský soud se velmi podrobně a důkladně vypořádal i s „variantami skutkového děje“ předkládanými žalobcem, včetně poukazu na důkazy, které je měly prokazovat. Zhodnocení důkazů individuálně i v jejich souhrnu je logické, věcné a přesvědčivé. Závěry krajského soudu proto plně ob stojí a námitka stěžovatele je nedůvodná.

III.f Měření rychlosti

[51] Krajský soud správně odkazuje na závěry komentářové literatury převzaté Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014 - 25. V projednávané věci jsou všechny podklady, ze kterých vycházely správní orgány, součástí spisového materiálu a stěžovatel se s nimi mohl seznámit.

[52] Stěžovatel dále rozsáhle polemizuje se závěry judikatury Nejvyššího správního soudu a tyto konfrontuje s odpověďmi na technické otázky Českého metrologického institutu a zaměstnance výrobce rychloměrů. Policie v projednávané věci však disponovala novějším typem radaru, který „šablonu měření“ do záznamu přestupku vkládá automaticky (nečiní tak oprávněná úřední osoba). Žalovaný velmi podrobně popsal způsob měření a vyhodnocení jeho výsledku (str. 15 až 17 rozhodnutí), přičemž stěžovatelovy námitky jsou toliko obecné a na popis a samotné měření proběhnuvší v projednávané věci nereagují. Žalovaný vyhodnotil záznam měření s promítnutou šablonou měření, ze kterého je možné zjistit ustavení vozidla, reflexi a další možné okolnosti, které by mohly mít vliv na správnost měření. Za této situace ke zpochybnění správnosti výsledku měření nepostačí pouze obecná a na projednávanou věc nepřiléhavá tvrzení stěžovatele.

III.g Ověření rychloměru

[53] K žádosti o přezkoušení rychloměru kasační soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012 - 36, podle kterého „[s]těžovatele lze přisvědčit v tom, že udělení pokuty a odebrání bodů lze považovat za výrazný zásah do jejich zájmů ve smyslu § 11 odst. 4 o metrologii. Nejvyšší správní soud nepochybně ani to, že vydané osvědčení o způsobilosti rychloměru k měření nevylučuje možnost přezkoušení rychloměru dle tohoto ustanovení. Citované ustanovení připouští, že u měřidel, která jsou používána za okolností, kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy osob..., může správní orgán na žádost poškozené strany vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci. Z provedeného dokazování však žádné okolnosti o nesprávnosti provedeného měření zjištěny nebyly, k měření byl použit přístroj v nedávné době kalibrovaný (k měření použitý ve lhůtě stanovené k platnosti provedeného ověření), který byl (jak již bylo opakovaně uvedeno) obsluhován řádně proškoleným policistou.“

[54] Výše uvedené závěry plně dopadají i na projednávanou věc, ačkoli se jedná o § 11a odst. 1 zákona o metrologii, kdežto v citovaném případě se jednalo o aplikaci § 11 odst. 4 zákona o metrologii ve znění do 1. 5. 2015, neboť obsah a význam obou ustanovení je fakticky tentýž.

[55] Soud tedy setrvává na stanovisku, že není nutné provádět přezkoušení stanoveného měřidla (resp. ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku podle ustanovení § 11 odst. 4 zákona o metrologii ve znění do 1. 5. 2015) za situace, kdy dotčená osoba pouze obecně uvede bez bližšího odůvodnění požadavek na provedení tohoto přezkoušení, pokud ani z objektivních okolností provádění samotného měření nic nevzbuzuje pochybnosti o správnosti měření, a pokud příslušné měřidlo má potvrzení o ověření stanoveného měřidla, jako tomu bylo v projednávané věci.

[56] Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že z povahy věci musí být takováto námitka uplatněna při samotném měření, neboť pouze tehdy je reálně možné ověřit, zda stanovené měřidlo splňuje příslušné parametry či nikoli. Uplatnění takového požadavku skoro po roce od provedení vlastního měření se potýká s tím, že s ohledem na plynutí času již nebylo a není možné prověřit, jestli stanovené měřidlo v době předmětného měření splňovalo příslušné parametry či nikoli. Pro zjišťování skutkového děje do minulosti totiž platí, že (citováno z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 300/2015 - 35) „[j]estliže se v důsledku plynutí času snížila či zcela vymizela důkazní hodnota jím [stěžovatelem] navrhovaného důkazu, je pouze důsledkem jeho procesní taktiky, pokud k takovému důkazu nebude přiblíženo, nebo dokonce nebude ani proveden. Prokazovat stav věci (nebo místa činu) v minulosti je obecně problematické. Je tomu proto, že v průběhu času se mění stav věci, její vlastnosti, vzezření, funkčnost, apod., ať už v důsledku jejího užívání, vnějších objektivních zejména přírodních jevů (např. počasí) nebo i vědomými dodatečnými zásahy do věci prováděné člověkem. Proto, je-li stav určité věci (místa) důležitý pro objasnění zjišťovaného skutkového stavu, patří její obhledání mezi prvotní úkony v konkrétním řízení. Není ovšem úkonem povinným, zejména za situace, kdy o stavu věci s ohledem na další skutečnosti zjištěné dosud provedenými jinými důkazy, nejsou pochybnosti. Ty může přinést mimo jiné i osoba podezřelá či obviněná z přestupku; neučiní-li tak a správní orgán nemá pochybnosti o svých skutkových zjištěních, nemusí provádět „povinně“ další úkony, které v jiných případech slouží k objasnění skutkového stavu.“ Návrh stěžovatele na přezkoušení rychloměru byl žalovaným i krajským soudem správně odmítnut.

IV. Závěr a náklady řízení

[57] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[58] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2019

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu